

Arrest

nr. 296 862 van 10 november 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Pastor Raeymaekersstraat 25
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 289 674 van 31 mei 2023.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. GREENLAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 mei 2023 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Geel/Laakdal/Meerhout op 23/05/2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten);

naam: L. (..)

voornaam: D. E. (..)

geboortedatum: (x.x.)1979

geboorteplaats: Paramaribo

nationaliteit: Suriname

In voorkomend geval, alias: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 28/06/2022.

Betrokkene verklaart in het hoorrecht einde 2020 in België aangekomen te zijn. In het administratieve dossier vinden we een aankomstverklaring dd 20/12/2016 en 3 aanvragen gezinshereniging, respectievelijk dd 26/09/2017, 31/10/2018 en 27/11/2020 met zijn toenmalige feitelijke partner mevr. G. (..), die telkens afgewezen werden door de DVZ. Betrokkene diende tegen deze beslissingen geen beroep in. Betrokkene verklaart bovendien reeds sinds 2019 een relatie te hebben met mevrouw K. (..) (cf infra). Enkele maanden na die laatste aanvraag tot gezinshereniging met zijn feitelijke partner mevr. G. (..), diende betrokkene op 11/02/2021 een verklaring tot wettelijke samenwoning in met mevrouw K., E. T. (..) ("02/05/1980, nat.: Nederland). Na negatief advies van het parket, dat vaststelde dat betrokkene een partnerschap wenste te registreren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht, werd de wettelijke samenwoning geweigerd door de stad Geel op 03/09/2021. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien geeft betrokkene's intentie tot wettelijke samenwoning hem niet automatisch recht op verblijf. Bijgevolg kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Betrokkene vroeg vervolgens driemaal opeenvolgend gezinshereniging aan met mevrouw K. (..). Deze werden telkens geweigerd door de DVZ (bijlagen 20 van 19/04/2021, 25/04/2022 en 01/07/2022) en aan betrokkene te kennis gegeven. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissingen. Het feit dat betrokkene zou samenwonen met de legaal in het Rijk verblijvende Nederlandse onderdane mevr. K. (..), geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene verklaart geen medische Problemen te hebben.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in het Rijk te hebben. Hij verklaart 2 kinderen in Nederland te hebben, en 1 in Suriname. Hij woont hier niet mee samen.

Betrokkene verklaart verder dat hij in België sociale contacten heeft opgebouwd. Dit geeft betrokkene echter niet recht op verblijf. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.

Verder verklaart enerzijds dat hij geen band meer heeft met Suriname, maar anderzijds dat zijn ouders, 1 kind, zijn ooms en tante in Suriname verblijven. Enkel met beide laatsten zou hij naar eigen zeggen geen contact meer hebben.

Via moderne communicatiemiddelen kan betrokkene vanuit het land waarnaar hij terugkeert, contacten onderhouden met zijn kinderen, familie en vrienden in de desbetreffende plaatsen waar zij verblijven. Na het aflopen of beëindigen van het inreisverbod, kan betrokkene indien gewenst via de geijkte procedures op legale wijze trachten terug te keren.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 14/09/2021 en 25/04/2022 die hem betekend werden op respectievelijk 14/09/2021 en 28/06/2022. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 28/06/2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle loepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 14/09/2021 en 25/04/2022 die hem betekend werden op respectievelijk 14/09/2021 en 28/06/2022. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 28/06/2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene verklaart dat hij geen band meer zou hebben met Suriname en daarom niet is teruggekeerd. Niettegenstaande het feit dat zijn ouders, een kind van hem en nog andere familie daar verblijft. Betrokkene verklaart in Nederland 2 kinderen te hebben, maar verklaart daar verder niets over, hij verklaart in België te blijven omwille van zijn feitelijke partner mevrouw K. (...). We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij teruggeleid wordt een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij geen medische aandoeningen heeft. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Risico op onderduiken:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 14/09/2021 en 25/04/2022 die hem betekend werden op respectievelijk 14/09/2021 en 28/06/2022. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 28/06/2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van de nationale overheden in kwestie."

1.2. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend door de verzoekende partij tegen de bestreden beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 31 mei 2023 verworpen bij arrest nr. 289 674. Thans vraagt de verzoekende partij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid en de rechtspleging

2.1. Wat de beslissing tot vasthouding betreft, wijst de Raad erop dat uit artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) blijkt dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

2.2. In reactie op de bijkomende informatie die de verwerende partij in antwoord op de beschikking van 23 augustus 2023 aan de Raad heeft gericht, heeft de verzoekende partij op 26 oktober 2023 nog bijkomende overtuigingsstukken overgemaakt aan de Raad.

De Raad wijst erop dat de bijkomende informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken slechts betrekking heeft op de actuele verblijfssituatie van verzoekende partij hetgeen een antwoord betreft op de in de voornoemde beschikking gestelde vraag aan de partijen om "alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van verzoekende partij die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutwijziging." Dergelijke inlichtingen en bescheiden laten de Raad immers toe na te gaan of verzoekende partij nog een belang heeft bij haar beroep. Het is geenszins de bedoeling dat de verzoekende partij in reactie op dit antwoord van de verwerende partij nog bijkomende stukken voorlegt om verdere inhoudelijke kritiek op die beslissing te kunnen ontwikkelen. Er dient op te worden gewezen dat noch de vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorzien dat in het raam van een annulatieprocedure in reactie op voormelde beschikking nog overtuigingsstukken kunnen worden voorgelegd. De procedure voor de Raad is van inquisitoriale aard zodat enkel met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken rekening kan worden gehouden. Zoals de verwerende partij ter terechtzitting opmerkt dienen deze stukken uit de debatten worden geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

"DE MIDDELEN: Schending van artikel 8 EVRM, schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980, schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht

1.

Artikel 8 luidt als volgt:

“ 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezins-leven, zijn woning en zijn briefwisseling.”

Verzoeker heeft sinds de zomer in 2019 een relatie met mevrouw E. K. (...). Zij waren op een adres in Rotterdam ingeschreven.

Begin 2019 was zijn relatie met mevrouw G. (...) beëindigd.

Het is steeds de bedoeling van het koppel om een duurzame relatie op te bouwen.

Enig verblijfsvoordeel dat verzoeker zou kunnen bekomen is slechts incidenteel.

Er is geen sprake van een schijnrelatie.

Verzoeker houdt oprecht van zijn partner.

Met het uitvoeren van het bevel zal hij van zijn partner gescheiden worden.

Hij heeft een hechte band met zijn partner, mevrouw K. (...). Er is sprake van een beschermingswaardige gezinsband. Het is niet dat het Openbaar Ministerie hier ander over geoordeeld hebben in het kader van een andere procedure (een aantal jaren geleden) dat er geen sprake is van een beschermingswaardige gezinsband in de zin van artikel 8 EVRM.

Door het scheiden van man en vrouw door verzoeker op te sluiten in Merksplas met het oog om repatriëring, heeft verwerende partij een inmenging in het privé- familie- en gezinsleven van verzoeker en zijn partner begaan.

Dat het koppel samenwoont blijkt uit de gezinsherenigingprocedures door de positieve woonstcontroles over een aantal jaren (alleszins sinds begin 2021). Dus er is sprake van effectief samenwonen voor meer dan twee en half jaar.

Het bevel nu is absoluut niet noodzakelijk. Verzoeker levert geen gevaar op voor de openbare orde. Hij heeft een blanco strafblad.

Men beweert slechts dat er geen familieleven is aangezien is er een weigeringsbeslissing was voor wettelijke samenwoning.

Dit is onvoldoende gemotiveerd. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht kan enkel worden nagegaan of er werd uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of deze correct werden beoordeeld en of er op grond hiervan niet onredelijk tot het besluit werd gekomen.

Men heeft de correcte gegevens niet toegepast: men heeft de data van de relaties van verzoeker verkeerdelijk doorgegeven in de beslissing om zijn geloofwaardigheid te ondermijnen.

2.

Er is nochtans sprake van een beschermingswaardige gezinsband.

Wanneer de beschermingswaardige gezinsband is aangetoond, moet DVZ overgaan tot een belangenafweging tussen enerzijds het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Bij deze beoordeling moet DVZ alle relevante feiten en omstandigheden in afweging nemen.

Dat verzoeker met mevrouw K. (...) heeft samengewoond wordt niet betwist.

Het belang van het familie en -priveleven van verzoeker primeert over het algemeen belang van de Belgische samenleving. Het betreft de familieleven van verzoeker, van mevrouw K. (...) en van de minderjarige kinderen die in Nederland woonachtig zijn.

3.

Men weet dat verzoeker minderjarige kinderen in Nederland heeft.

Verzoeker heeft uitgelegd dat hij een verblijfsregeling voor zijn kinderen heeft.

Hij heeft regelmatig en goede contacten met zijn kinderen.

Men stelt voor om bij een repatriëring naar Suriname, communicatie te onderhouden via moderne communicatiemiddelen.

Om te beweren dat er de mogelijkheid is om de opheffing van het inreisverbod te vragen na twee derdes van het termijn en dan een visum gezinshereniging aan te vragen is ruimschoots onvoldoende om een familieleven te onderhouden met kleine kinderen.

De scheiding zou gebeuren op een zeer belangrijke leeftijd.

Bovendien moderne communicatiemiddelen zijn onvoldoende om een relatie met een kind te onderhouden. (RvV 7 oktober 2021, nr. 261.780)

4.

Verweerster heeft eveneens geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind conform artikel 74/13 van de Vw. Het is duidelijk dat indien verzoeker het Belgisch grondgebied dient te verlaten, deze banden ernstig verstoord zullen worden en het welzijn van de minderjarige kinderen in gevaar wordt gebracht. Kinderen hebben nood aan zijn fysieke aanwezigheid, steun en zorg.

Aan deze belangen, die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen

genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben.”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.4. De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 13° van de vreemdelingenwet, dat luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(..)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.”

Verzoekende partij betwist niet dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldige verblijfstitel om op regelmatige wijze in het Rijk te kunnen verblijven. Evenmin betwist zij dat al haar verblijfsaanvragen werden geweigerd.

In het eerste geval moet de verwerende partij in beginsel overgaan tot het treffen van een verwijderingsmaatregel en kan zij, in het tweede geval overgaan tot het treffen van de verwijderingsmaatregel, zoals *in casu* de bestreden beslissing. Evenwel geldt dit enkel voor zover meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen niet verzetten. In dit verband voorziet artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ook dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven en de gezondheidstoestand. Een verder onderzoek naar de door verzoekende partij ingeroepen hogere rechtsnorm dringt zich dan ook op.

3.5. Verzoekende partij is het oneens met de vaststellingen inzake haar gezins- en privéleven.

3.6. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

3.6.1. In de bestreden beslissing wordt over het gezinsleven van verzoekende partij het volgende uiteengezet:

“Betrokkene verklaart in het hoorrecht einde 2020 in België aangekomen te zijn. In het administratieve dossier vinden we een aankomstverklaring dd 20/12/2016 en 3 aanvragen gezinshereniging, respectievelijk dd 26/09/2017, 31/10/2018 en 27/11/2020 met zijn toenmalige feitelijke partner mevr. G. (...), die telkens afgewezen werden door de DVZ. Betrokkene diende tegen deze beslissingen geen beroep in. Betrokkene verklaart bovendien reeds sinds 2019 een relatie te hebben met mevrouw K. (...) (cf infra). Enkele maanden na die laatste aanvraag tot gezinshereniging met zijn feitelijke partner mevr. G. (...), diende betrokkene op 11/02/2021 een verklaring tot wettelijke samenwoning in met mevrouw K. (...), E. T. (...) (°02/05/1980, nat.: Nederland). Na negatief advies van het parket, dat vaststelde dat betrokkene een partnerschap wenste te registreren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht, werd de wettelijke samenwoning geweigerd door de stad Geel op 03/09/2021. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien geeft betrokkene’s intentie tot wettelijke samenwoning hem niet automatisch recht op verblijf. Bijgevolg kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Betrokkene vroeg vervolgens driemaal opeenvolgend gezinshereniging aan met mevrouw K. (...). Deze werden telkens geweigerd door de DVZ (bijlagen 20 van 19/04/2021, 25/04/2022 en 01/07/2022) en aan betrokkene te kennis gegeven.

Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissingen. Het feit dat betrokkene zou samenwonen met de legaal in het Rijk verblijvende Nederlandse onderdane mevr. K. (...), geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

(...)

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in het Rijk te hebben. Hij verklaart 2 kinderen in Nederland te hebben, en 1 in Suriname. Hij woont hier niet mee samen.

(...)

Verder verklaart enerzijds dat hij geen band meer heeft met Suriname, maar anderzijds dat zijn ouders, 1 kind, zijn ooms en tante in Suriname verblijven. Enkel met beide laatsten zou hij naar eigen zeggen geen contact meer hebben.

Via moderne communicatiemiddelen kan betrokkene vanuit het land waarnaar hij terugkeert, contacten onderhouden met zijn kinderen, familie en vrienden in de desbetreffende plaatsen waar zij verblijven. Na het aflopen of beëindigen van het inreisverbod, kan betrokkene indien gewenst via de geijkte procedures op legale wijze trachten terug te keren.

Een schending van (...) 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

3.6.2. Uit deze motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij in hoofddorde het bestaan van een werkelijk gezinsleven van verzoekende partij met de voorgehouden partner niet aanvaardt, gelet op het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand, na negatief advies van het parket, weigerde de wettelijke samenwoning te registreren. Voornoemde weigering was gestoeld op het feit dat de voorgenomen wettelijke samenwoning er niet op is gericht een duurzame levensgemeenschap aan te gaan, maar wel om verzoekende partij een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen.

Gelet op de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand, een bestuurlijke beslissing die bekleed is met een vermoeden van wettigheid, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij vervolgens besluit dat deze weigering een contra-indicatie vormt voor het vaststellen van het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Immers, de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand raakt aan de kern van wat als een beschermenswaardig gezinsleven wordt beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele en oprechte *de facto* relatie tussen partners. In het licht van dit gegeven, en waar niet blijkt dat deze beslissing intussen werd herroepen dan wel vernietigd, staat het niet vast dat er op het moment van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven dat onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM. Waar verzoekende partij betoogt dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand al dateert van 3 september 2021, gaat zij eraan voorbij dat er nog verblijfsaanvragen in 2022 werden afgewezen en dat zij naliel daartegen enig beroep in te stellen. Verzoekende partij koos ervoor om verder op illegale wijze op het grondgebied te verblijven en gaf met haar houding – het nalaten van de weigeringsbeslissingen aan te vechten – eerder aan het eens te zijn inzake de beoordeling van haar gezinsrelatie. Thans brengt verzoekende partij ook geen enkel concreet gegeven – buiten het feit dat zij verder is blijven samenwonen met haar voorgehouden partner – aan waaruit kan blijken dat alsnog anders zou moeten geoordeeld worden over haar gezinsleven met haar voorgehouden partner.

Verzoekende partij slaagt er met haar overwegend theoretisch betoog niet in aan te tonen dat zij in België een beschermenswaardig gezinsleven heeft met een partner. Zij maakt op dat vlak aldus geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

3.6.3. Verder blijkt uit de motivering dat de verwerende partij ook rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoekende partij over haar kinderen. De verwerende partij wijst erop dat verzoekende partij geen kinderen heeft in België en dat zij stelde twee kinderen in Nederland en één kind in Suriname te hebben. Verzoekende partij woont niet samen met deze kinderen en kan via moderne communicatiemiddelen contacten onderhouden met deze kinderen. Na het aflopen of beëindigen van het inreisverbod, kan betrokkene indien gewenst via de geijkte procedures op legale wijze trachten terug te keren.

Verzoekende partij betwist niet dat haar kinderen niet in België verblijven en dat zij niet samenwoont met deze kinderen. Waar zij stelt dat zij een verblijfsregeling voor haar kinderen heeft en er goede contacten mee onderhoudt, moet vooreerst vastgesteld worden dat zij daarvan geen enkel concreet stavingstuk heeft voorgelegd zodat geenszins blijkt op welke concrete wijze zij haar gezinsleven met de kinderen onderhoudt. Hoe dan ook, in het geval van een ouder die niet samenwoont met zijn kind heeft het EHRM reeds geoordeeld dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). *In casu* dringt de vaststelling zich op dat verzoekende partij niet op concrete wijze aantoont dat een nauwe band bestaat tussen haarzelf en haar kinderen. Er blijkt niet dat zij de voornaamste zorgfiguur is in het leven van deze kinderen. Er blijkt ook niet dat contact via telefoon en internet vanuit haar herkomstland niet mogelijk zal zijn. Er blijkt evenmin dat de kinderen, mits begeleiding van de moeder of een ander gezinslid of indien ze wat ouder zijn verzoekende partij niet kunnen opzoeken in het land van herkomst. Bovendien dient gesteld dat, wat betreft het kind in Suriname, het contact net vlotter zal verlopen bij een verwijdering van verzoekende partij naar Suriname.

Verzoekende partij toont gelet op voorgaande niet aan dat het hoger belang van de kinderen die verder kunnen verblijven bij hun moeder die de voornaamste zorgfiguur is en die voorts de band met verzoekende partij kunnen onderhouden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken, geschaad wordt door de bestreden beslissing.

Verzoekende partij maakt wat betreft haar gezinsleven geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

3.6.4. Met betrekking tot het voorgehouden privéleven heeft de verwerende partij gemotiveerd dat:

“Betrokkene verklaart verder dat hij in België sociale contacten heeft opgebouwd. Dit geeft betrokkene echter niet recht op verblijf. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.”

De Raad wijst erop dat verzoekende partij met haar verklaring dat zij door haar verblijf in België een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en zij ook gewerkt heeft (zie formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling, ingevuld op 23 mei 2023) niet aantoont dat deze voorgehouden relaties en belangen van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Met haar betoog dat zij geen gevaar voor de openbare orde oplevert, gaat zij volledig voorbij aan het gegeven dat zij nooit is toegelaten tot verblijf en zij enkel in kader van de behandeling van haar verblijfsaanvragen vermocht te verblijven in België. Verzoekende partij diende er zich in deze omstandigheden dan ook van bewust te zijn dat zij, bij afwijzing van haar verblijfsaanvragen, alsnog het grondgebied diende te verlaten en het eventueel opgebouwde privéleven in België dus evenzeer precair was.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in zijn arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk van 8 april 2008, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Verzoekende partij overtuigt geenszins dat haar concrete zaak zou getuigen van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog kunnen maken dat in haar zaak anders zou moeten worden geoordeeld.

Verder toont verzoekende partij ook niet aan dat zij in haar land van herkomst geen privéleven kan uitbouwen. Zo blijkt niet dat zij niet kan werken in het land van herkomst en zo kan zorgen voor haar levensonderhoud. Zij kan verder ook vanuit haar herkomstland via de moderne communicatiemiddelen contacten blijven houden met de personen die zij kent in België en deze kunnen haar periodiek komen bezoeken. De Raad benadrukt nogmaals dat verzoekende partij wist, of diende te weten, dat haar verblijfssituatie in België vanaf het begin precair was en zij aldus geen gerechtvaardigde verwachting kon koesteren hier een privéleven te kunnen opbouwen.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

3.7. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen of beginselen aannemelijk. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER